

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“ Rom 10, 15.

Anul II.

BUCUREȘTI

No. 3.

Cuvânt de îndemânare către tineret.

E. G. WHITE.

Școlarii ar trebui să fie conlucrători ai lui Dumnezeu.

Domnul a făcut o mare cinste oamenilor, atunci, când a dat pe Isus Hristos, ca să-i răscumpere din stăpânirea lui Satan. Oare tu ești răscumpărat? Oare tu ai darul neprețuit al lui Hristos? Sau te dai 'napoi dela slujirea Lui? Isus zice: „Cine nu adună cu Mine, risipește”. El a mai zis: „Fără Mine nu puteți face nimic”, și „harul Meu îți e deajuns” (2 Cor. 12, 9). Oricine, care ar căuta, ca în propriile sale puteri să facă bine, va înțelege, că toate străduințele sale sunt zadarnice; dar aceia, cari primesc pe Hristos prin credință, vor afla în El pe Mântuitorul lor personal. Acela va intra în oastea Lui, va deveni ostaș al Lui și va duce lupta cea bună a credinței. Dacă aceștia sunt școlari în unele din școlile noastre, atunci ei vor vedea, că între datoriile lor intră și aceea de a face din școală o instituție plină de ordine, folos și vrednică de laudă, fără de încetare. Ei ar fi de partea lui Dumnezeu, a lui Hristos și a ființelor cerești, căutând aceasta cu toate fibrele ființei lor. Ei ar socoti de datoria lor de a face o grupare de tineri, cari să ajute celor, cari nu se poartă astfel, să-și vadă greșala umblării lor. Ei ar sta pururi cu Hristos și ar face cele mai extreme lucruri, pentru ca să poată

să-și formeze un caracter creștinesc. Ei și-ar lua asupra lor îndatorirea de a conduce mieii și pe cei slabi pe cărarea sigură, ce duce în sus. Ca urmare a străduinței lor ar ține adunări, în cari să formeze planuri, prin cari institutul lor de învățământ s'ar dovedi ca o binecuvântare și mai ales ar face tot, ce le stă în putință, pentru ca școala lor să ajungă ceace dorește Dumnezeu și să progreseze. Ei ar fi conștienți de însemnătatea și de succesul unor atari adunări, ca să pregătească misionari, cari să meargă și să ducă lumii solia de avertizare.

Școlarii ar trebui să aibă propriile lor adunări de rugăciune, în cari să poată ruga pe Dumnezeu în toată simplitatea și cu toată căldura, ca să înarmeze pe conducătorul școlii lor cu puteri trupești, cu o minte pururea trează, cu putere morală și cu cunoștințe spirituale; ca să învrednicească pe fiecare profesor prin harul lui Hristos, spre a putea să-și împlinească datoria cu conștiințiozitate și cu mare iubire. Ei ar mai trebui să se roage, ca Dumnezeu să înarmeze pe profesori cu cunoștința lui Hristos, care i-a trimis, și să devină unelte, prin a căror lucrare binele să fie totdeauna mai tare decât răul. Dea Domnul ca asupra școlarilor, cari urmează în școlile noastre să se coboare har și putere spre a umbla

potrivit principiilor, cari sunt descoperite în legea lui Dumnezeu, care arată expresia caracterului Său. Fie ca niciodată să nu fie înjosite școlile, pe cari le-a întemeiat Dumnezeu. Dacă cumva vreodată nu va corespunde cerințelor sau va cădea în ispită, atunci aceasta e din cauză, că nu au luat pe Dumnezeu ca tărie a lor și nu posedă acea credință, care este puternică în iubire și care curățește inima”. „Review and Herald” din 16 Ianuarie 1894.

Lucrul pentru Domnul.

„Vedeți să nu desprețuiți pe vreunul dintre acești mici, căci zic vouă, că îngerii lor în ceruri totdeauna privesc fața Tatălui Meu, care este în ceruri. Căci Fiul Omului a venit ca să mântuească ce eră pierdut. Ce vi se pare? Dacă un om are o sută de oi și se rătăcește una dintre ele, au nu lăsând pe cele nouăzeci și nouă în munți, plecând caută pe cea rătăcită? Și dacă se întâmplă ca să o afle, adevăr zic vouă, că se bucură de ea mai mult, decât de cele nouăzeci și nouă, cari nu se rătăciseră. Astfel fiind, nu este voință înaintea Tatălui vostru, care este în ceruri, ca să piară unul din acești mai mici”.

Datoria tuturor credincioșilor stă în aceea, ca să caute cu Hristos, pe cei pierduți. Hristos a îndatorat pe urmașii Săi să facă această lucrare și membrii se fac vinovați de necredință față de Dumnezeu, când nu împlinesc această lucrare conștiincios și fără a căuta la binele lor propriu. Mulți caută să se scuze, că prin împlinirea altor datorii sunt reținuți dela săvârșirea acestei lucrări și că prin urmare nu pot nicicum să fie misionari pentru Dumnezeu.

„Învățătorii (înțelepții) vor străluci ca strălucirea bolții cerești și cei ce au întors pe mulți la dreptate, ca stelele în etern și perpetuu”. Sunt mulți tineri creștini,

cari ar putea să îndeplinească o lucrare bună, dacă ar vrea și s'ar strădui, ca în școala lui Hristos să primească învățături dela marele Învățător. Chiar când predicatori, evangheliști și învățători ar neglija să caute pe cei pierduți, copiii și tinerii nu ar trebui să nu fie tari în Scripturi. Învățăturile date de Domnul în textul de mai sus ar trebui să le primim, să le credem și în vie credință să fim pătrunși de ele. Tineri, tinere și copii ar trebui să iasă în numele Domnului la lucru. Ei ar trebui să conlucreze după un plan de lucru hotărît, și să urmeze după o linie trasă de mai înainte. Oare ei n'ar putea să formeze grupe de lucrători și ca atari să aibă ore hotărîte, în cari să se adune și să ceară dela Domnul în rugăciune har pentru împlinirea unui lucru comun? Ei ar trebui să ceară sfat dela aceia, cari iubesc pe Dumnezeu și se tem de El și cari au experiențe în lucrarea lui Dumnezeu, pentru ca sub conducerea Spiritului Sfânt să poată face planuri și să urmărească metode, cari să le dea puțința executării unui lucru serios și cu o țință de care să fie conștienți.

Oare voi tinerilor și tinerelor cari credeți adevărul, nu ați putea fi misionari plini de ispravă? Insușiți-vă dar următoarea făgăduință a lui Dumnezeu: „Cereți și se va da vouă, căutați și veți găsi; bateți și se va deschide vouă”. Implorați binecuvântări pentru astăzi și apoi trăiți ceas după ceas și clipă după clipă întocmai după rugăciunea voastră de astăzi. Nu vi se va da ca să vă împotriviți azi ispitelor de mâine; dar o cugetare adâncă stă în proverbul: „Ziua de mâine este creată azi”. Dacă vă rugați ca să primiți putere spre a vă împotrivi ispitelor, cari vă vor împresură astăzi, privegheați cu rugăciune. Cereți în rugăciune conducerea Spiritului Sfânt și, dacă rămâneți astfel în Hristos, privegheați, vă rugați

și vă împotriviți ispitelor, atunci veți fi întăriți pentru îndatoririle zilei de mâine. De aceea vi se dă asigurarea: „Oricine, care cere ia și cine caută află și celui care bate, i se va deschide”. Dumnezeu însuș care a dat această făgăduință, ne dă o idee clară, despre bunăvoința Tatălui de a o împlini, întrucât El amintește bunăvoința, pe care o au părinții pământești de a da daruri bune fiilor lor. Ca încheiere, El zice: „Dacă voi răi fiind, știți să dați lucruri bune fiilor voștri, cu atât mai vârtos Tatăl vostru cel din ceruri va da cele bune celor, cari cer dela Dânsul”.

Oare voi, cari cetiți aceste rânduri nu ați putea cugeta, că prin deplina încredere în harul și în puterea lui Hristos ați putea face lucruri mari? Cuvântul lui Dumnezeu garantează, că Dumnezeu vă va fi un sprijin prezent în oricare nevoie și în oricare timp. Numai să lăsați ca puterile trupului și sufletului vostru să ajungă sub cârmuirea Spiritului Sfânt. Domnul Isus Hristos, care însuși și-a dat viața pentru voi, vă va înviora spiritul vostru dându-vă pe Mângâietorul, pe care L-a promis. Lumina va străluci în inimile voastre și voi vă veți dovedi adevărați ostași în oastea Domnului.

În timp ce lucrați pentru alți, puterea divină a Spiritului va lucra în sufletul vostru; căci voi sunteți răscumparați prin sângele Fiului, unul născut al lui Dumnezeu. Numai atunci puteți să câștigați pentru Hristos suflete, pentru cari El a murit, când voi vă încredeți numai și numai în aceea, ca Dumnezeu prin harul și puterea Sa, să facă în inimi această lucrare. În timp ce desfășurați altora adevărul lui Dumnezeu, sufletul vostru se va lupta cu îndoiala și nesiguranța; dar, faceți ca Cuvântul Domnului să risipească orice îndoială din inima voastră. Credeți pe cuvânt pe Dumnezeu, lucrați în credință. Satan va veni la voi, ca să vă ducă prin șoptirile lui

la neîncredere în cuvântul Tatălui vostru ceresc; dar, gândiți-vă că stă scris: „Ce nu este făcut din credință, este păcat”. Lăsați ca starea voastră în credință să străbată umbrele întunecoase, cu cari vă înconjură Satan, și să se țină cu putere de tronul harului lui Dumnezeu; nici cea mai mică îndoială să nu lăsați să se prindă de voi. Aceasta este singura cale prin care veți ajunge mai bogați în experiențe și veți câștiga certitudinea cea atât de trebuincioasă pentru pacea și siguranța voastră. Dacă însă creșteți în experiențe și sufletul vostru se va umple de ardoare mai mare și de o mai călduroasă dragoste, pentru servirea lui Dumnezeu; fiți dar una cu Hristos în scopurile voastre. Participarea voastră să corespundă Spiritului Sfânt. Purtați jugul împreună cu Hristos și fiți conlucrători ai lui Dumnezeu.

Sufletul, care este plin cu iubirea lui Hristos, nu va fi niciodată nepăsător față de sufletele, cari merg la pierzare. Un asemenea suflet își află plăcerea în a cugeta asupra lui Hristos și cu cât îl privește mai mult, cu atât este mai mult schimbat după chipul Lui. Hristos, speranța mării, câștigă tot mai mult în ființa lui. Credința lui, că Dumnezeu îl iubește, crește și iubirea lui se adâncește și se întinde cu atât mai mult, cu cât el este mai conștient, că el este în Hristos și că Hristos este cu el.

Fiecărui suflet nou întors la Dumnezeu îi vin ispite. Obiceiuri și poftă vechi se oștesc în el; dar, în numele lui Isus atari suflete ar trebui să se împotrivescă fiecărei ispite. Hristos cunoaște luptele, pe cari le avem de dus și El nu va lăsa, ca asupra cuiva să vină o ispită, pe care el n'ar putea-o birui. Hristos a luat corpul nostru și a fost ispitit întru toate la fel ca noi. Și noi ar trebui să primim spre Isus în așteptarea compătimirii delicate și să câștigăm noi puteri prin aceea,

că ne punem toată încrederea în El, care a zis: „Indrăsnîți, Eu am biruit lumea”.

Oare n'ați putea să deschideți inima voastră spre a primi un asemenea Mântuitor și să-L preamăriți cu trup și suflet? Noi mulțumim prea puțin lui Dumnezeu. Cugetați la cuvintele lui Hristos: „Fără Mine nu puteți face nimic”, și oriunde ați fi și orice ați face priviți spre Isus neconținut și faceți ca atunci, când lucrați împreună cu Spiritul Sfânt și cu ființele cerești pentru descrierea lui Hristos, iubirea lui Dumnezeu să locuească cu bogăție în inima voastră. „Youth's Instructor” din 9 August 1894.

Reformă din toată inima.

Tinerii și tinerele ar trebui să se hotărască să iubească pe Dumnezeu în toate și să țină poruncile Lui. Chiar în cele mai grele împrejurări ar trebui să rămână credincioși îndatoririi lor, înțelegând prin aceasta și principiile cu privire la reforma sanitară. În loc de a da pe față o reformă făcută cu jumătate inimă, ar trebui să facă reforma în întregime, cu putere, păstrând în toate lucrurile, curățenia și cumpătarea. Nimeni n'ar trebui să înceapă o reformă, pentru ca apoi să o lase în părăsire. Mergeți cu hotărîrea până acolo, până biruiți răul. Numai atunci este vorba de o biruință adevărată, când cel care face pocăința, se îndatorează să fie ascultător de Dumnezeu fără nici o condiție; numai atunci când el se îndatorează să onoreze pe Dumnezeu prin orice cuvânt, orice întreprindere socială, orice ocupație din viață. Toți a-

ceia, cari fac acestea, se vor asemăna acelor tineri, cărora Ioan le-a zis: „v'am scris vouă tinerilor; căci voi sunteți tari, și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău”. E cu puțință oricărui tânăr fiu al omului să câștige tărie spirituală. Toți aceia, cari cugetă să-și mărească puterea, tăria lor, vor trebui să ducă o luptă aprigă, prin care să fie încercată sinceritatea intenției lor. Rămânând credincioși dau dovada, că hotărîrea lor, de a face voia lui Dumnezeu, este întemeiată pe motive înalte și sfinte. Asemenea tineri sunt în stare de a fi biruitori în adevăratul înțeles al cuvântului; căci Hristos a biruit în locul lor. Dacă au biruit, atunci vor veni în legătură cu izvorul unei puteri divine, de nebiruit.

Tinerilor și tinerele, voi sunteți privilegiate a lumii, a țărilor și a oamenilor. Prin străduințele voastre hotărîte de a vă creă o temelie tare în credință, vă va fi cu puțință să atrageți spre iubire și spre lucruri bune chiar și pe frații voștri mai bătrâni și trecuți prin multe experiențe.

Ce ar putea oare împiedeca pe tineri și pe tinere de a nu se organiza într'un cerc al tinerimii, pentru ca în chipul acesta să se încurajeze unul pe altul, pentru ca nesiliți și fără zăbavă să lepede orice obișnuință problematică, necreștinească și pentru ca să se conducă după proiectul de a fi credincioși îndatoririlor față de Dumnezeu? „Iată acum timp bine plăcut, iată acum zi de mântuire”. Manuscrisul dela 4 Mai 1902.

Biserica celor rămași nu este Babilon.

Dumnezeu va cere socoteală lumii pentru omorîrea Fiului Său, unul născut, pe care L-a răstignit din nou prin urmărirea în tot fe-

lul a poporului Său, și L-a acoperit în public cu ocară. Lumea a lepădat pe Hristos, în ființa sfinților Săi, a refuzat să primească

soliiile Sale, prin aceea, că lepădară soliiile trimișilor Mântuitorului și ale văzătorului. A lepădat pe aceia, ce erau conlucrători cu Hristos și pentru aceea va trebui să dea socoteală.

Intre toți pârătorii fraților, Satan stă în frunte: dar ce răspunde Domnul, când el denunță păcatele poporului lui Dumnezeu? Domnul zice: „Certe-te Iehova—nu pe Iosua, care eră reprezentant al poporului dovedit și ales al lui Dumnezeu, ci, pe tine,—Satan! Da, certe-te Iehova, care și-a ales Ierusalimul; au el nu este un tăciune scăpat din foc? Și Iosua eră îmbrăcat cu vesminte scârnave, și sta înaintea ingerului.

Satan înfățișase pe poporul ales, credincios al lui Dumnezeu ca fiind plin de necurățenie și păcate. Putea să arate foarte lămurit păcatele, de care se făcuse vinovat poporul. Oare nu el a pus în mișcare întreaga ligă a răutății, ca să-l atragă prin arta sa de seducător tocmai în astfel de păcate? Dar el se pocăise, luase dreptatea lui Hristos. De aceea stătea, îmbrăcat cu vesmintele dreptății lui Hristos, în fața lui Dumnezeu, „care luă cuvântul și vorbi către cei ce stăteau înaintea Sa, zicând: Depărtați de pe dânsul aceste vesminte scârnave! Și zise către Iosua: Iată, fac să se ducă depe tine nedreptatea ta și te îmbrac cu vesminte sărbătorești”. Orice păcat de care se făcuse vinovat, eră răscumpărat, și în fața lui Dumnezeu se află ca ales și credincios, ca nepăcătos, ca desăvârșit ca și cum niciodată n’ar fi păcătuit.

„Și a adaos: Puneți mitră curată pe capul său, și-i puseră (ingerii lui Dumnezeu) mitră curată pe cap, și-l îmbrăcară în vesminte; și ingerul lui Iehova mărturisî, pentru Iosua zicând: Așa zice Iehova, Dumnezeuul oștirilor: De vei umbla pe căile Mele și de vei păzi cele de păzit ale Mele, atuncea tu vei judeca casa Mea și vei păzi curțile Mele, și-ți voi da conducător dintr’aceștia, ce stau aicea”.

Aș dori, ca toți aceia, cari susțin a crede adevărul prezent, să mediteze cu seriozitate la lucrurile minunate, arătate în acest capitol. Ori-cât de slab și neputincios ar fi poporul lui Dumnezeu, totuș, vor fi socotiți ca fii ai lui Dumnezeu aceia, cari în acest neam, predă lui Dumnezeu necredința lor și se întorc iar în legătură de credință, apără sfânta lege a lui Dumnezeu și dreg spărturile făcute de oamenii păcatului sub îndemnul lui Satan, și fiind desăvârșiți în fața lui Dumnezeu prin dreptatea lui Hristos. Adevărul nu va sta mult timp în pulbere și nu va fi mult timp călcat în picioare de oameni. Va fi făcut mare și adus la onoare, se va înălța și va străluci în toată strălucirea sa naturală și va fi întărit mereu și în etern.

Dumnezeu are un popor, de care se interesează întreg cerul, și care e pe pământ un ce scump inimii lui Dumnezeu. Tot cel care citește aceste cuvinte, să ia bine seama la ele; căci doresc în numele lui Isus să le întipăresc în fiecare suflet. Când cineva din rândurile noastre sau din afară, care simte asupra sa greutatea unei solii, prin care poporul lui Dumnezeu este socotit Babilon, și care susține, că strigarea cea tare este o strigare primită dela Dumnezeu, atunci poți să știi, că nu duce solia adevărului. Nu-l primi și nu-i zice bun venit! căci Dumnezeu nu a vorbit prin el și nu i-a dat nici o solie; ci a alergat înainte de a fi trimis. Solia cuprinsă în caetul numit „Loud Ery” e înșelăciune. Asemenea soli vor veni și vor susține, că au fost trimiși de Dumnezeu, dar aceste susțineri vor fi neadevărate: căci nu sunt pline de lumină, ci de întunec. Vor fi rostite împotriva poporului lui Dumnezeu, solii învinuitoare, asemenea lucrării lui Satan, când pără poporul lui Dumnezeu, și aceste solii se vor auzi tocmai în timpul, când

Dumnezeu va zice poporului Său: „Scoală-te luminează! Căci lumina ta a venit, și mărirea lui Iehova, a răsărit asupra ta. Căci, iată! întunecul acoperă pământul, și un nor des pe popoare; dar asupra ta va răsări Iehova și mărirea Lui se va arăta asupra ta”.

Veți vedeți că acei, cari răspândesc vești neadevărate, nu au idei prea înalte despre onoare și incoruptibilitate. Ei vor amăgi pe oameni și vor amesteca rătăcirea lor cu „Mărturiile” sorie White și vor întrebuița acest nume, ca să dea putere lucrării lor. Ei aleg din Mărturii partea, care le pare mai ușor de sucit, ca să întărească punctul lor de vedere și vără textele într'un cadru de neadevăr, pentruca rătăcirea lor să capete greutate și să fie primită de oameni. Ceeace Dumnezeu dă comunității ca să o sfătuiească și să o prevină, să mustre, să mângâie și să îmbărbăteze pe aceia, cari vor forma ultima comunitate a lui Dumnezeu, ei expun fals și întrebuițează în chip fals. Cel, care primește „Mărturiile” ca solie a lui Dumnezeu, trebuie să simtă prin ele sprijin și binecuvântare; cel, care însă ia numai bucăți, ca să-și întărească propriile sale închipuiri și presupuneri și să justifice dreptatea căii apucate, nu va trage nici un folos și nici o binecuvântare din învățăturile lor. Susținerea, că comunitatea Adventiștilor de Ziua-Șaptea ar fi Babilon, însemnează să susții ca și Satan, care este părintor al fraților și care păraște pe frați înaintea lui Dumnezeu ziua și noaptea. Prin abuzarea de Mărturii, sufletele vor fi puse în încurcătură, deoarece nu pot să înțeleagă, până unde ar putea să aibă de a face Mărturiile cu starea celor, cari se află în rătăcire; căci ținta lui Dumnezeu eră, ca Mărturiile să fie deapururi prinse în cadrul adevărului.

Cei căzuți în rătăcire vor zice: „Așa zice Iehova Domnul”, — cu

toate că Domnul nu a vorbit. — Ei mărturisesc minciuna și nu adevărul. Dacă aceia, cari au răspândit svonul, că comunitatea a devenit Babilon, ar fi întrebuițat banii cheltuiți pentru publicarea și răspândirea rătăcirii mai bine pentru propășirea lucrării, decât la dărâmarea ei, ar fi adus prin aceasta dovada, că se află în mijlocul poporului condus de Dumnezeu. E nevoie, ca în toată lumea să se facă o lucrare mare, o lucrare mare în țările străine. Trebuie să se înființeze școli, în cari tinerii, copiii și cei în plinătatea vârștii să fie formați cât mai repede cu putință, pentru a fi trimesi în câmp, ca soli ai Mântuitorului. Nu numai predicatori sunt de nevoie pentru câmpurile externe, ci și tot felul de lucrători înțelepți și pricepuți. Din toate părțile lumii răsună strigarea macedoneană: „Treci aici... și ne ajută!” E o nevoie simțitoare de oameni și mijloace, ca să ieșim și să predicăm solia la toate făpturile, cu toată răspunderea, care se află asupra noastră. Și Satan se străduiește ca în toate chipurile posibile, să îndepărteze mijloacele disponibile și să împiedice pe oameni de a primi să săvârșească tocmai lucrarea, pe care ar trebui să o implinească. Banii, cari trebuia să fie cheltuiți pentru lucrarea cea bună, ca să se clădească case de rugăciuni, și să se înființeze școli pentru formarea de lucrători pentru câmpurile misionare, pentru formarea tineretului de ambele sexe, ca să pornească și să lucreze cu răbdare, înțelepțește și trainic și să fie mijlocul prin care să se pregătească un popor, care să poată sta în ziua cea mare a lui Dumnezeu, au fost smulși din canalele binecuvântării și utilității și li s'a dat drumul în canalele blestemului și ale răului. Ziua cea mare a lui Dumnezeu este aproape și se grăbește foarte, și o lucrare însemnată trebuie făcută, și chiar cu repeziciune. Dar vedem că

unii, cari în mijlocul lucrării de împlinit, spun din gură că și ei cred adevărul prezent, totuș, nu știu să întrebuinteze mijloacele încredințate lor și din lipsă de blândețe și umilință, nu recunosc mărirea lucrării de împlinit. Toți câți învață dela Isus, vor fi conlucrători ai lui Dumnezeu. Dar aceia, cari pornesc să semene rătăcirea și întrebuintează timpul și banii pentru lucruri nefolositoare, aduc asupra lucrătorilor credincioși din câmpurile noi o povară mărită; căci, în loc să poată consacra tot timpul, pentru ca să dea în știre adevărul, sunt constrânși să se împotrivescă lucrării acelora, cari împrăstie minciuna, și susțin că au solia din cer. Când aceia cari au făcut acest lucru ar fi simțit nevoia ascultării rugăciunii, pe care Hristos a făcut-o către Tatăl, chiar înaintea crucificării Sale, — ca ucenicii lui Hristos să poată fi una, după cum El cu Tatăl erau una — atunci nu ar fi risipit puterile încredințate lor, cari sunt atât de trebuincioase la vestirea adevărului. Timpul prețios și puterile lor n'ar mai fi fost risipite, pentru ca să semene rătăcirea, din care cauză lucrătorii erau nevoiți să piardă timpul, spre a lucra împotriva, și spre a nimici influența acestei rătăciri.

„Cine între voi se teme de Iehova și ascultă vocea servului Lui”? Acela chiar și în întunec de va umbla, și luminează de nu va avea, totuș, să se încredă în numele lui Iehova și să se razeme în Dumnezeu său. Iacă, voi toți, cei ce atâțați focul, și puneți tăciuni, umblați în lumina focului vostru și în tăciunii, pe cari i-ați aprins, din mâna Mea vi se trage aceasta, ca să zăceți în dureri”.

Vestea adusă de aceia, cari au susținut, că comunitatea ar fi Babilon, a dat impresiunea, că Dumnezeu nu are comunitate pe pământ.

Oare Dumnezeu să nu aibă o comunitate vie? Ba are; dar aceasta e

comunitatea care se luptă să câștige, iar nu care a câștigat biruința. Ne pare rău, că sunt membri nedesăvârșiți, că e neghină printre grâu. Domnul Isus zice:

„Impărăția cerurilor se seamănă omului, care seamănă sămânță bună în țarina sa. Dar dormind oamenii, veni vrăjmașul lui și semănă neghină între grâu și se duse. Iar când crescū verdeața și făcū rod, atunci se arată și neghina. Și venind slugile stăpânului casei, îi ziseră: Doamne oare nu ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde este dar neghina? Iar el le zis: Un om vrăjmaș a făcut aceasta. Și dânsii îi zic: Voiești dar, să ne ducem, să o alegem? Iar El zise: „Nu, ca nu cumva, alegând neghina să smulgeți împreună cu dânsa și grâul. Lăsați să crească amândouă împreună până la seceriș, și în timpul secerișului voiu zice secerătorilor: alegeți mai întâiu neghina și legați-o în snopi, ca să fie arsă iar grâul străngeți-l în grânarul Meu”.

În pilda cu neghina și grâul vedem motivul, pentru care nu se smulge neghina, pentru ca nu cumva să se smulgă împreună cu neghina și grâul. Părerile și sentințele omenestii ar produce greșeli. Ca să nu se facă nici măcar o greșeală și ca nu cumva să se smulgă vre-un fir de grâu, iubitul Maestru spune: „Lăsați să crească amândouă împreună, până la seceriș”, atunci îngerii vor adună neghina, care e hotărîită pentru nimicire. Cu toate că în comunitățile noastre, cari mărturisesc a crede adevărul amintit, sunt unii plini de greșeli și rătăciți, ca neghina între grâu, iubirea lui Dumnezeu este îngăduitoare și îndelung răbdătoare. El muștră și previne pe rătăciți, dar nu nimicește pe aceia, cari numai cu greu primesc învățăturile, pe cari El trebuie să le dea; El nu smulge neghina dintre grâu. Neghina și grâul trebuie să crească laolaltă până la seceriș. Când grâul va ajunge la deplina sa

mărime și desvoltare, când se va coace, va fi despărțit de neghină, din pricina însușirilor sale. Comunitatea se poate să fie nedesăvârșită, dar Dumnezeu nu nimicește comunitatea Sa din pricina nedesăvârșirii ei. Au fost și vor fi în comunitate unii plini de râvnă, cari nu corespunde îndatoririlor lor, ca să curețe comunitatea și să smulgă neghina. Dar Hristos a dat lumină specială, asupra felului, cum să se lucreze cu cei rătăciți și cu aceia din comunitate, cari nu sunt pocăiți. Nici un procedeu necugetat, mânios, pripit, nu trebuie să întrebuițeze membri comunității pentru excluderea acelora, de ale căror calități își fac închipuiri greșite. Sigur, că se va ivi neghina între grâu, dar vor fi mai mari pugubele, dacă o smulgi altfel, decât în chipul arătat de Dumnezeu — decât dacă o lași pe loc. Pe când Domnul aduce în comunitate pe unii, cari sunt pocăiți cu adevărat, aduce și Satan asemenea oameni, cari nu sunt pocăiți. Pe când Hristos seamănă sămânța bună, Satan seamănă neghină. Asupra membrilor comunității lucrează două influențe, ce se împotrivesc una alteia. O influență lucrează pentru curățirea comunității și cealaltă lucrează, ca să piardă poporul lui Dumnezeu. Domnul Isus știa că firea lui Iuda este plină de greșeli, dar cu toate acestea îl primi ca ucenic și-i dădu acelaș prilej și aceleași avantagii ca și celorlalți aleși ai Săi. Iuda nu avea nici o scuză pentru drumul rău ce apucase mai târziu. Iuda ar fi ajuns un puternic al cuvântului, cum s'a petrecut în cele din urmă cu Petru, Iacob și Ioan. Domnul Isus a dat prețioase instrucțiuni, așa încât, cei cari întrețin comuniunea cu El, pot să fie pocăiți, și să nu mai rămână în lipsurile, cari dăunează caracterului lor.

Mulți par să gândească, cum că prin intrarea lor în comunitate, așteptările lor vor fi împlinite și că

vor avea de a face numai cu unii ce sunt curați și desăvârșiți. Ei o ia în serios cu credința, dar, când văd lipsuri în membri comunității, zic: „Am părăsit lumea, ca să nu mai avem legătură cu oameni răi, dar iată și aici sunt slăbiciuni”, și întreabă, ca și servii din pildă: „De unde este dar neghina? Dar nu trebuie să ne mirăm de aceasta; căci Domnul nu a terminat lucrarea, ca să putem gândi, că întreaga comunitate ar fi desăvârșită; și iată, râvna noastră nu ar fi în stare, ca să facă comunitatea, care se luptă să biruiască, tot așa de curată ca pe cea biruitoare. Porunca Domnului e să nu întrebuițăm în nici un chip forța împotriva celor, pe cari îi bânțuim că se abat, și să nu excludem cu grabă, pe cei, ce se rătăcesc, nici să nu-i defăimăm.

Omul cu priceperea sa îngustă, ar putea ușor să critice greșit caracterul altuia; dar, Dumnezeu nu încredințează rostirea sentințelor asupra calităților caracterului, acelora, cari nu sunt potriviți pentru așa ceva. Nu e lucrul nostru să spunem, cine este grâul și cine este neghina. În timpul secerișului caracterul celor două feluri de oameni, cari sunt simbolizați prin grâu și neghină se va deosebi foarte bine. Ingerilor lui Dumnezeu este încredințată despărțirea, iar nu vreunei mâini omenești. Învățătura sucită este una din influențele prin cari Satan lucrează asupra comunității. Înăuntru ei influențarea o au aceia, cari sunt cu inima nepocăită. Oamenii nu ascultă de cuvintele lui Isus Hristos, ca să tindă spre unitate în credință, în spirit și în învățătură. Ei nu lucrează în unitatea Spiritului, pentru care s'a rugat Hristos, care ar da putere lucrării ucenicilor, încât lumea să mărturisească, cum, că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume, „ca toți cari cred într'ânsul să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Dacă unitatea pentru care s'a rugat Hristos, ar e-

xistă în poporul lui Dumnezeu, o puternică mărturie ar fi dată și lucrind în raze vii ar apărea lumina în întunerecul moral al lumii.

În locul unității, care ar trebui să fie între credincioși, domnește fărămișarea; căci Satan i-a făcut loc; și prin înșelăciunile și ademenirile lui, face pe unii, cari nu tind după blândețea și umilinta lui Hristos, să apuce o direcție deosebită decât aceea, pe care merge comunitatea și, dacă e cu puțință, îi face să se împrăstie. Se ivesc oameni, cari aduc învățături sucite, ca să tragă pe ucenici la sine. Ei susțin, că Dumnezeu le-a dat multă lumină. Dar ce cale apucă sub înrăurirea acestei lumini? Ceva, ca cei doi ucenici cari mergeau pe calea spre Emaus? Când aceștia primiră lumina se întoarseră și aflară pe acei, pe care-i conduseseră și-i mai conducea Dumnezeu, și le spuseră, că au văzut pe Isus și că au vorbit cu El. Următau oare această cale aceea, cari susțin, că au primit lumină asupra comunității? Au mers ei oare la aceia, pe cari i-a ales Dumnezeu, ca să dea mărturie vie, și le-a dovedit oare acelora, că această lumină primită de ei îi va face în stare, să pregătească pe popor, ca să poată sta în ziua cea mare a lui Dumnezeu? Căutat-au oare să se sfătuiască cu aceia, ce erau purtătorii adevărului și încă mai sunt și să dea lumii ultima solie de avertizare? Luat-au sfatul celor, cari au câștigat bogate experiențe în cele ale lui Dumnezeu? Pentruce oamenii aceștia erau așa plini de râvnă pentru lucru, ca să nu meargă la conferințele generale ținute la Battle Creek, după cum bărbații consfințiți de Dumnezeu mergeau la Ierusalim pe timpul vărsării Spiritului Sfânt? Acolo, unde eră inima lucrării, acești oameni își descoperiau comorile lor de lumină și au avut parte de ungere din cer, când Domnul vărsă asupra oamenilor Spi-

ritul Său. În timp ce prin dovada Spiritului lui Dumnezeu oameni sunt adânc mișcați, suflete se întorc la Dumnezeu și inimi întărite se sfărâmă, s'au găsit unii, cari ascultând șoptirile lui Satan fură umpluți cu foc din adânc, ca să pornească și să spună, că acei oameni, cari se împărtășiseră de darul Spiritului Sfânt, și cari primiseră ploaia cea târzie și că acei luminați de lumina, ce trebuie să strălucească pe întreg pământul, ar fi Babilon. Data oare Domnul cuvintele acestea acelora cari le împrăstie? O nu, căci nu este o solie adevărată.

Cu toate că în comunitate se află o stare nu prea bună și la fel va fi până la sfârșitul lumii, în zilele din urmă comunitatea trebuie să fie lumina lumii, care este murdărită și demoralizată de păcat. Comunitatea aceasta slăbită de păcat și nedesăvârșită și vrednică de muștrare, avertizare și sfătuire este ceea ce pe pământ se bucură de cea mai mare conlucrare a lui Hristos. Lumea este un atelier, în care, prin conlucrarea uneltelor omenești și dumnezeiești, Domnul Isus prin harul Său și dumnezeasca Sa îndurare lucrează asupra slăbiciunilor inimii omului. Ingerii sunt cuprinși demirare, când văd schimbarea caracterului, care se produce în aceia, cari se predau lui Dumnezeu și prin imnuri aduse lui Dumnezeu și Mielului, își exprimă bucuria lor cea puternică. Ei văd pe aceia, cari prin natură sunt fii ai mâniei, că se pocăiesc și ajung călăuzele lui Hristos, cari să aducă suflete la Dumnezeu. Ei văd, cum aceia, cari zăceau în întunec. devin lumină, ce strălucește în mijlocul generației noastre sucite și pervertite. Ei văd, cum aceștia prin aceeași experiență, pe care a făcut-o Hristos, sunt pregătiți, ca să sufere împreună cu Domnul lor și apoi să ajungă părtași ai măreției Sale, sus în cer.

E. G. White.

ȘCOALA SABATULUI.

Legătura școlii Sabatului cu Solia Adventă.

Solia adventă pregătește un popor, care se teme de Dumnezeu și-I dă Lui mărirea; un popor care iubește și trăește adevărul și care se află ca o lumină în mijlocul unei lumi pline de păcat, rătăcire și întunec. Școala Sabatului este o întocmire, care se potrivește tuturor timpurilor. Ea este un mijloc însemnat pentru educație și clădire și întărește lucrarea Comunității noastre făcând-o să dureze în orice loc. Influența, înrăurirea sa este strâns legată de fiecare fază a soliei. Școala Sabatului merge chiar și la cei răspândiți, cari stau singurateci, și este un bun ajutor prin aceea, că îi leagă de această lucrare, care mereu progresează. O grupă de credincioși din oricare loc ar fi, nu este niciodată prea mare pentru ca să nu mai aibă nevoie de influența personală și unitară a Școlii Sabatului. Să luăm astăzi lucrarea lui Dumnezeu, cu tot ceace cuprinde, ca un rezultat direct al Școlii Sabatului, — membri cât și lucruri materiale — atât în țara noastră, cât și în alte câmpuri externe. Să ne gândim bine la rezultat și atunci vom înțelege bine adevărata legătură a Școlii Sabatului cu această lucrare ce merge spre încheiere. Dealungul tuturor timpurilor Școala Sabatului a crescut tot mai mult întinzându-se până a ajuns ca un fluviu lat și adânc.

Legătura cu Comunitatea.

Școala Sabatului este un deosebit de bun mijloc pentru formarea caracterului prin adâncă cunoaștere a Scripturii. Aceasta este o școală de exerciții, în care se pot forma

lucrători pentru lucrarea internă. Aci tineri sau tinere au prilejul pentru întâia dată, ca să stea în fața publicului și să vorbească, să dea o lămurire, să piardă teama de oameni, sub privirile unor oameni binevoitori și între inimi cari nu critică. Tineretul de astăzi este Comunitatea de mâine. Fiecare generațiune are o datorie pentru viitor. Indatorirea de a da o bună creștere tineretului nostru este cu atât mai simțită și cu atât mai mare cu cât ne apropiem mai mult de sfârșitul tuturor lucrurilor.

Brațele Școlii de Sabat sunt larg deschise și oferă un loc bine plăcut pentru fiecare, începând dela tatăl cu părul cărunț și dela mama din Izrael, până la copilul cel mic, care pentru prima dată plecând dela sânul sigur al mamei sale, pășeste în viață. Momentul când mama pentru prima dată încredințează pe copil Școlii Sabatului, ne dă o foarte bună asemănare între Școala Sabatului și Acela, care ia în brațele Sale pe cei mici.

Legătura cu tineretul.

Departamentul Școlii Sabatului ar trebui să-și facă drept o îndatorire de a privi religia și cele povestite în Biblie, din punctul de vedere al unui tânăr. Magnetul care atrage pe om spre Dumnezeu nu este o cunoștință teoretică a Dumnezeirii sau a Bibliei, ci iubirea care recunoaște pe Dumnezeu de Tată și pe oamenii rătăciți ca fii ai Săi. Ce-i place unui copil? Ii place ceea ce îi produce bucurie și desfătare. Atât cât se cuvine tineretului, Școala Sabatului ar trebui să-și facă drept o datorie de a face religia și cunoștința Scripturii înveselitoare și atrăgătoare; trebuie făcut așa fel, ca Dumnezeu să fie lăsat să apară, așa cum este în adevăr, ca un Tată iubitor și bun. Un copil cunoaște aceste stări sufletești. Deaceea Școala Sabatului ar trebui mereu să

cugete la ceea ce atrage pe copii, lumină, frumusețe, culori, cântec, poezii, vorbire liberă nestingherită, dreptate, încredere și iubire, pe scurt, țința Școlii de Sabat este să aducă suflete la Hristos și să le crească până la bărbat desăvârșit. Oricare încercare, care se face, orice deviză, care se întrebuintează, fiecare punct al programului Școlii de Sabat, ar trebui să fie un mijloc pentru a atinge această țintă.

Cuvântul lui Dumnezeu este mijlocul cel mai fără pereche pentru a întoarce pe păcătoși la Dumnezeu și pentru a da o bună creștere creștinilor, iar studiul Cuvântului este centrul și inima oricărei străduințe făcută în programul Școlii Sabatului. Când Școala Sabatului este bine condusă, atunci ea aduce în fiecare casă un flux de influențe bune și hrana zilnică pământească este asigurată prin pâinea cerească. O privire asupra întâmplărilor și cărților din Biblie, cari în ultimii ani au fost studiate de către cei mici și de către cei în vârstă ne arată o minunată lărgire a temelor. Cineva care studiază cu temeinicie în fiecare săptămână lecțiunea, de sigur că nu este un slab elev biblic. Dar sigur mai este și alt lucru, că nici un creștin nu va putea să isprăvească vreodată această Școală, că nu va căpăta nici un grad. Nici o parte a Scripturii nu poate să fie cunoscută așa fel ca cineva să înțeleagă tot ce este într'un text, încât un nou studiu să nu-i mai poată aduce nimic nou. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu atât pentru tânăr cât și pentru bătrân. O dovadă a divinității ei este faptul, că ea este potrivită pentru orice sex și pentru orice împrejurare din viață.

Formarea de lucrători.

Directa influență a Școlii de Sabat ar trebui să fie aceea de a forma lucrători. Acea putere ins-

tinctiv aplicată a unei Școli de Sabat bine condusă atinge acest scop. Atât de sigur cum este faptul că copiii și tinerii învăța să iubescă pe Domnul, tot așa de sigur este, că ei vor fi umpluți cu dorința de a lucra pentru El.

Prin oricare mijloc, ar trebui să fie încurajați, ca să ia asupra lor îndatoriri de împlinit, cari îi întăresc și-i dezvoltă spre a ajunge să-și formeze un caracter creștin.

Punctele, cari sunt în strictă armonie cu scopul Școlii de Sabat, dar cari nu sunt cele mai desăvârșite, ci cari arată numai cum un scolar poate să fie educat prin Școala de Sabat, sunt următoarele:

1. Studierea plină de pricepere a Bibliei.
2. Limpedea exprimare a gândurilor.
3. Credincioasa îndeplinire a îndatoririlor date.
4. Intrebuintarea influenței personale numai pentru bine.
5. Să se dea pe față un spirit de lepădare de sine.

O. Fasnacht.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Darurile de al 13-lea Sabat.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Planul acesta țintește pentru a rezolvî cererile cele mai urgente ale câmpurilor misionare. Aceasta este o deosebită străduință pe care o face Școala de Sabat în al 13-lea Sabat.

Departamentul Școlii de Sabat publică totdeauna o cărticică în care arată nevoile câmpului mișionar, care a fost avut în vedere.

Gândindu-ne la al 13-lea Sabat, care cade la 24 Iunie 1922, am extras din acea cărticică un articol, pe care-l dăm mai jos.

Darurile celui de al 13-lea Sabat din trimestrul al doilea sunt hotărâte pentru câmpurile misionare din Africa de sud.

O zi în școala de Sabat la o adunare din țara Cafrilor.

de D-na A. P. Trr.

Când într'o Vineri ajunserăm la granița ținutului locuit de băștinași, văzurăm pretutindeni Cafri. Unii erau îmbrăcați cu pături, cari erau colorate cu pământ roșu (ocru) iar fețele lor erau mânjite în chip fioros cu lut. Mulți erau aproape goi. Cineva care cunoaște bine pe băștinași, poate ușor să-și facă o idee asupra vieții de familie a acestor oameni degenerați. Pentru că nici nu le vine în minte, că ar exista o treaptă mai înaltă de viațuire, el sunt mulțumiți cu viața lor uniformă, cu aceleași oboseli și lucrări, lenevie și distracții josnice.

Dar cât de deosebită eră pri-

Micul nostru frate African.

veliștea, care ni se oferîa a doua zi în Sabat în țara Cafrilor. Aci avem o Școală de Sabat bine organizată, care s'a ținut într'o cameră împodobită cu un tablou al poruncilor, tablouri cari arătau ținuta la care voiau să ajungă, tablouri cu figuri, texte din Scriptură, hărți misionare și ale pământului. Toți, cari luau parte, erau oameni cuviincioși, rându-iți și curați.

Cea mai mare parte a membrilor își luaseră locurile atunci când venise ora pentru deschiderea adunării. Toți erau în liniște. Cineva intonă o cântare; îndată toți se uniră pentru a cânta acel imn.

După ce se sfârși fu dat cântecul de deschidere, și eră așa de tare cântat încât toți străinii, cari erau de față, cu bucurie cântară în englezește acele cuvinte. Melodia și cuprinsul erau aceleași, numai că în limbi diferite.

Cât de interesant eră programul misionar pentru ziua aceea! Textul misionar fusese scris de săptămâna trecută pe tablă așa că toți să-l poată învăța pe dinafară în timpul săptămânii. Mulți erau bucuroși să-l spună în limba maternă. Il repetară apoi în comun în limba engleză și în limba Cafrilor. Articolul din scrierea noastră trimestrială „Câmpurile noastre Misionare” a fost citit în amândouă limbile. Președintele Școlii de Sabat, un băștinaș bine educat și vrednic de serviciul său, își exprimă bucuria, că Solia face progrese în România, căci aceasta însemnează o împlinire a celor din Mat. 24, 14.

Raportul secretarei eră o icoană credincioasă a Școlii Sabatului ținută în săptămâna trecută. A citit raportul în amândouă limbile.

Repetiția a fost lăsată pentru ziua aceea, căci cerea prea mult timp spre a face totul în amândouă limbile, lucru care se făcea din cauza europenilor ce erau de față. Noi ne-am bucurat mult, că banii întrebuițați până acum în țara Cafrilor a dat rezultate atât de bune. Cât de măreț este faptul acesta, că Evanghelia este o putere a lui Dumnezeu pentru toți cari cred în ea. Dacă lucrul este de mare însemnătate și se fac minuni de transformare în lumea așa numită civilizată cu cât mai însemnată este însă această lucrare în mijlocul neamurilor păgâne. Cât de însemnat lucru este ca să li se vestească lor solia cea îmbucurătoare. Cu toate că cei 84 de școlari prezenți erau reprezentanți ai mai multor școli (elevii școlii dela Bethel-Mission erau absenți din cauza sărbătoarei),

totuș rânduiala eră desăvârșită. În timpul cântecului misionar, diferite părți merseră la locurile hotărite pentru clase.

13 copii șezură pe iarbă afară în lumina soarelui. Doui din ei erau albi; două fetițe de treisprezece ani ale sorei Wheelers, cari din fericire nu știau, că numai la o mică distanță de acolo dormea în groapă în pământ mama lor, care va fi ridicată de acolo la înviere. Textul de ținut minte eră destul de bine exersat și cu ajutorul unui tablou minunat lecția a fost învățată în amândouă limbile. Instrucția făcea parte din Școala de Sabat de la Bethel-Mission.

Există o clasă de tinere, o clasă de tineri și o clasă de majori, în care bărbații și femeile stau despărțiți. Toți aveau Bibliile deschise, unii în limba engleză, alții în limba Cafrilor. Unii instructori erau în stare să compare cele două traduceri. Părea că gândesc că gesturile le ajută să legă atenția școlărilor. Învătau lecțiunile pe cari Conferința Generală le hotărise pentru tineri și cari fuseseră editate ca o scriere trimestrială.

După încheierea lecțiunii în clase observăm un fapt particular. Președintele Școalei de Sabat se îndreptă către copii, tineri și tinere, ca și spre cei majori și chiar spre predicatorul întărit prin binecuvântare și făcu ca toți să repete în comun textul de ținut minte. Numai un copilaș vioiu de patru ani avu dreptul să-l spună singur. Cu o încredere neturburată spuse textul în limba Cafrilor și arată locul din Scriptură în englezește.

S'a comunicat adunării apoi, că președintele va scri pe tablă cântecul misionar pentru săptămâna viitoare, și că în cursul acestei săptămâni fiecare va întrebuiță în fiecare seară câtva timp pentru a-l învăța. Aceasta este planul care se urmează atunci când Școala de la Bethel-Mission este plecată.

Darurile au atins suma de 6,23 dolari. Ținta pentru Școala de Sabat eră de 3,90 dolari. Arătătorul la ceasul care le arată asemenea lucruri a fost mișcat cu 38 minute mai departe. De sigur un minut reprezintă șase cenți. Școala s'a încheiat cu rugăciune după ce durase o oră și jumătate.

Merită să dăm lucrători și bani pentru misiunile africane? Când în ziua socotelilor celor din urmă fiecare dar își va primi adevărata sa răsplătire, aceia, cari cu îmbelșugare au dat pentru evanghelizarea ținuturilor întunecate ale pământului, vor găsi stele strălucitoare în coroana lor.

Nimenea nu se îngrijește de sufletul meu.

(Ps. 142,5).

Cu mulți ani mai înainte, la începutul vieții sale de predicator, deseori eră auzit scriitorul William Reynolds, pe atunci în Peoria, Illinois, povestind următoarea întâmplare: Unul din vecinii săi îi puse într'o zi următoarea întrebare: „Domnule Reynolds, de cât timp ne cunoaștem noi?” După câteva clipe de meditare îi răspunse: „Cam de cincisprezece ani.”

— „Domnule Reynolds, d-voastră susțineți că sunteți creștin, mi se pare?”

— „De sigur eu susțin, că sunt creștin”, fu răspunsul. „Credeți cu adevărat, Domnule Reynolds, că numai atunci pot fi mântuit când primesc pe Hristos ca pe Mântuitorul meu?” Reynolds admise lucrul acesta. Atunci prietenul său mai întrebă: „Vă pasă ceva, dacă sunt mântuit sau nu?”

— „Vai, cum să nu”, fu răspunsul. Prietenul replică: „N'ași vrea să vă pun la îndoială simțimintele, dar aceasta n'o pot crede! După cum spuneți, noi ne cunoaștem de cincisprezece ani. Am fost buni prieteni; deseori am mâncat împreună; atunci am discutat câte în lună și în soare.

Dar în tot şirul acesta de ani nu aţi amintit niciodată numele de Hristos şi nu mi-aţi vorbit de El! Sunteţi un om cu vază în oraş şi dacă aţi fi venit la mine şi mi-aţi fi spus, cât de mult preţuiţi pe Hristos şi câtă nevoie am eu de El, sunt sigur, că v'aşi fi ascultat cu plăcere şi cu băgare de seamă. Dar lucrul acesta nu l-aţi făcut niciodată. Natural, atunci când v'am întrebat, dacă vă pasă ceva, aţi răspuns: „De sigur; dar nu sunteţi şi d-voastră de părere, că dacă lucrurile ar fi fost astfel, în toţi aceşti cincisprezece ani mi-aţi fi spus măcar odată despre aşă ceva?“

William Reynolds rămase înmărmurit şi ruşinat în faţa amicului său şi recunoscu pe faţă, cu ruşine, că multe prilejuri, pe cari i le dăduse Dumnezeu, le neglijase şi nu vorbise oamenilor despre mântuirea sufletului lor. Apoi întrebă pe prietenul său: «Dar ce v'a făcut să-mi puneţi întrebarea aceasta?» Acela îi spuse, că i se întâmplase în ziua precedentă, când se află în trenul de Chicago şi cum i-a vorbit un bărbat cu care trebuise să împartă locul pe canapea. După o salutare şi câteva observaţii asupra vremii, deodată bărbatul i se adresă cu întrebarea: „Dumneata eşti creştin?“ Nu mult vorbiră şi, amândoi îşi plecară capul în rugăciune, iar străinul se rugă pentru el, ca Dumnezeu să nu-i dea pace, până când nu se va afla în Hristos, Mântuitorul său. Deodată conducătorul strigă numele staţiei. Străinul se sculă şi zise: „Rămâneţi cu bine, eu trebuie să mă dau jos. Nu uitaţi, „astăzi este timp potrivit, astăzi este timpul mântuirii!“ Bărbatul se depărtase mai înainte ca prietenul să se fi gândit să-l întrebe de nume. De aceea îl strigă şi-l întreabă de nume. Bărbatul răspunde: «Eu sunt Moody». Apoi prietenul urmă: «Domnule Reynolds, auzisem de Moody, că şi-a pus ca ţintă a vieţii ca să mântuească suflete. Aceasta o ştiu acum sigur: el a pus stăpânire pe sufletul meu. Eu mi-am propus să-l caut şi împreună cu el să pun în regulă a-

ceastă chestiune, căci nu pot să-mi recapăt pacea, până nu fac totul în bună regulă“.

William Reynolds eră însă un creştin destul de bun, ca să nu lase pe prietenul său să se ducă dela el într'o asemenea stare sufletească. În acel colţ de stradă, pe când îi acopereau umbrele amurgului, îndemnă pe prietenul său să încredinţeze Domnului Isus vieţa sa. Iar când se întoarse acasă, îşi ridică inima spre Dumnezeu şi se rugă: „Doamne iartă-mă! Eu simt, că în purtarea mea de creştin este ceva nepotrivit. Sunt unul din cei dintâi bătrâni ai bisericii prezbiteriane din acest oraş cu o poziţie deosebit de însemnată! Şi totuş unul din vecinii mei a putut să-mi spună, că deşi m'am tot întâlnit cu el timp de cincisprezece ani, totuş niciodată nu i-am amintit numele Tău şi niciodată nu am făcut încercarea, ca să-l conduc la Tine! Indură-te de mine Doamne! Eu simt, că e ceva nepotrivit în purtarea mea de creştin!“ Şi aveă dreptate. Acest fel de a fi este nepotrivit pentru un adevărat creştin.

William Reynolds fu atât de mult mişcat de această întâmplare, şi fu atât de bine convins, că trebuie să-şi schimbe felul de purtare încât se hotărî să se întâlnească cu Moody. Făcû lucrul acesta şi vieţa lui se schimbă cu totul; de aci înainte ocupaţia lui de căpetenie eră să câştige suflete pentru Hristos. Ani de zile Dumnezeu îl întrebuiţă în serviciul Maestrului său, spre a câştiga tineri şi bătrâni. Cuvântul Sfintei Scripturi: „Nimeni nu se îngrijeşte de sufletul meu“, ar trebui să ne fie bine prins de inimă. Ar trebui oare ca vre-unul din cei, cari ştiu că noi suntem creştini spun de noi, că nu i-am spus nici un cuvânt, pentru ca să-l facem atent, că are nevoie de un Mântuitor şi că Hristos are un drept asupra lui? Şi dacă e cazul aşă, n'ar trebui să ne hotărîm ca de aci înainte vieţa noastră să se schimbe?

New-York Observer.

VEȘTI DIN CÂMPURILE MISSIONARE.

Cehoslovacia.

La Ilnica, în sudul Cehoslovaciei, a avut loc la 6 și 9 Octombrie 1921 conferința anuală a câmpului misionar cehoslovac. Am avut privilegiul să iau parte la ea și m'am simțit mișcat ascultând cântându-se frumoși psalmi ruși.

E interesant de cunoscut felul cum s'a răspândit adevărul în această regiune. În 1913, un soldat tânăr, acum fratele Kapitano, bătrânul comunității din Ilnica, primii dela unul din colportorii noștri, fratele Oez, o broșură cu titlul „Fii lumini”. Broșura aceasta făcù o asemenea impresie asupra lui și a cunoștințelor lui, încât aruncară cu toții în râu chipurile sfinților lor.

Fratele Kapitano se află în timpul războiului la Saratow, pe Volga. Acolo făcù cunoștința cu fratele Reinke, care-i dădù lecturi biblice și-l boteză mai târziu. Intorcându-se la ai săi se așează serios la lucru. Frații noștri fură persecutați. Dar judecătorul, care jurase, că nu va lăsa să pătrundă adventiști în teritoriul său fu omorât în timpul revoluției, care a fost acolo. Sub regimul republican comunitatea prosperă, așa că acum numără nouăzeci de membri. Nu departe de această localitate mai mulți Ruși se interesară de adevăr; ei fură tratați de oameni cu o cruzime cum nici nu se poate descrie.

Fratele Kapitano făcù o vizită unei surori. Amândoi fură aruncați în râu. Sora aceasta căutând să scape a fost omorâtă cu pietre. Timp de șase luni nimeni nu îndrăsnì să îngroape cadavrul acestei surori pe care o sfâșiau câinii. Copiii acestei mame martire, cari învățaseră să iubească adevărul fură bătuți fără

milă. Lucrul acesta se petrecea acum trei ani. Dar, tot acolo Domnul binecuvântă lucrarea. Fratele Kessel a botezât cu totul liber în luna Iunie 24 persoane. Comunitatea aceasta numără 40 membri.

În timpul din urmă frații au avut mult de suferit.

W. K. Ising.

Portugalia.

Ca rezultat al străduințelor noastre din iarna trecută în orașul Porto, în care fratele Jean de Să ne-a ajutat în chip foarte bun, am avut marea plăcere de a primi unsprezece frați prin botez și doi prin vot. Fratele Ioseph Abella, venit din Algeria, s'a așezat în acest oraș, unde va continuă lucrarea secondat de fratele Fernando Simoes. Porto este un oraș cu aproape 300000 locuitori și pentru a predică solia nu avem decât un local mic, ce nu poate cuprinde decât 50—60 de persoane și într'un cartier situat aproape afară din oraș. Toate denomițiile protestante au capele mari, pe când noi nu avem decât o sală umilă și mică.

La Lisabona, cu prețiosul concurs al fratelui Albert Raposo, avem de asemenea oarecare încurajare. La 20 August, comunitatea s'a întrunit pe plaje pentru a asistă la botezarea a cincisprezece persoane. Sunt însă bucuros, că pot să spun, că sunt și alte persoane cari țin Sabatul și cari doresc să se unească cu noi. Ca și la Porto suntem nevoiți să predicăm Solia într'o sală depărtată de centrul orașului și situată într'un cartier unde toți oamenii nu vor să meargă. Lisabona, care în profeție ocupă un loc însemnat, fiindcă aci s'a petrecut cutremurul de pământ, care a marcat desfacerea celui de al șaselea sigiliu, ar merită poate să

aibă o capelă mare, în care să se vestească solia îngerilor celor trei din Apoc. 14.

Am fi bucueroși dacă cel puțin am putea închiria vreo sală mare, dar aceste săli mari, cari există, nu se închiriază pentru conferințe religioase.

La Portalegre, după ce am ținut câteva săptămâni în fiecare seară adunări, am avut privilegiul de a boteza patru persoane, ca prime fructe ale lucrării făcute în acest oraș. Cum și alte persoane destul de numeroase sunt interesate de adevăr, fratele Jean de Sà continuă lucrarea.

Deasemenea la școala misionară au plecat trei frați tineri.

În țara aceasta este un spirit revoluționar foarte pronunțat, așa că toate fețele sunt cuprinse de teama celor ce vor să fie (Luc. 21, 26). Frații noștri însă, sunt întăriți prin adevăr și ei doresc să meargă cu mai multă credințioșie în calea Domnului.

Paul Meyer.-Lisabona.

Al șaselea simț.

„Eu cred numai aceea ce pot să percep cu cele cinci simțuri și ceea ce pot să pipăi”, zicea un neeredincios.

„Aici ai dreptate”, replică credinciosul, „căci pentru ca să recunoști pe Dumnezeu și ca să pipăi cuvântul Său, trebuie să mai ai un al șaselea simț”.

„Cum așa?” zise cel dintâiu.

„Îți voi spune îndată”, răspunse celalt. „În 1 Ioan 5, 20 stă scris:” Știm deasemenea că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat simț, pricepere, să cunoaștem pe adevăratul Dumnezeu. Și noi suntem în adevăratul Dumnezeu, întrucât suntem în Isus Hristos. El este Dumnezeu adevărat și vieța veșnică”.

Roagă pe Dumnezeu, dela care nu ai încă acest simț, ca să-ți dea acea pricepere, care singură te poate face în Isus Hristos. Atunci numai vei înțelege taina cuvântului divin și vei ajunge un creștin credincios.

„CURIERUL MISIONAR“

FOAIE BILUNARA

Redacția: Strada Turturele No. 8 București.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.

Abonamentul pe an Lei 12.—

Prețul unui număr „ 2.—

„ „ „ dublu „ 4.—

Pe hârtie velină „ 3.—

„CARTEA ROMĂNEASCĂ“. Tip. Rasidescu. — Str. Paris, 16.